Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 999/2015
10.06.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље З.М. из П., чији су заједнички пуномоћници В.Ј. и Ј.Ј., адвокати из Н., против туженог Н.-Е. АД из Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизијама тужиље изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4340/14 од 24.12.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужиље изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4340/14 од 24.12.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Нишу П1 296/14 од 18.06.2014. године, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење о престанку радног односа број 46/96 од 14.11.2011. године, као незаконито и да се обавеже тужени да тужиљу врати на рад и призна јој сва права на раду и по основу рада.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4340/14 од 24.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизије због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизије.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизије тужиље нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог и радила је на радном месту гардеробера на аутобуској станици у Н.

Решењем туженог број 46/96 од 14.11.2011. године, тужиљи је отказан уговор о раду од 21.03.2002. године са анексом, због учињене повреде радне обавезе, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, која је предвиђена чланом 6. став 1. Колективног уговора туженог и чланом 20. тачка 1. уговора о раду. Наиме, 18.10.2011. године, у време када је фискална каса била у квару, тужиља је жетоне за коришћење вц-а продавала без издавања појединачних фискалних рачуна, а која је у случају квара фискалне касе била дужна да издаје из блока појединачних образаца фискалних рачуна. Тужиља је том приликом радила у ноћној смени када је дошло до квара на фискалној каси, тако да је на фискалном рачуну број 32544 раздужила укупно осам продатих вц жетона, уместо издавања фискалног рачуна из блока за сваки жетон појединачно и каснијег раздуживања сваког појединачног рачуна приликом предаје пазара, због чега није успела да прокњижи новац од наплаћених осам жетона, што је прихватио да уради колега из наредне смене. Пре доношења спорног решења, тужиљи је уручено упозорење због учињене повреде радне обавезе, на које упозорење се тужиља изјаснила. Упозорење је достављено и синдикату туженог који је доставио своје мишљење.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 14.11.2011. године о отказу уговора о раду, као и за враћање на радно место.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 6. став 1. Колективног уговора туженог, као повреда радне обавезе предвиђено је неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, при чему се под неблаговременим извршавањем радних обавеза сматра свако одступање од утврђених или уобичајених рокова за извршавање радних обавеза, а несавесним и немарним извршавањем радних обавеза сматра се извршавање радних обавеза при чему запослени не показује уобичајену пажњу која се очекује од просечног запосленог и не понаша се као добар домаћин иако је морао бити свестан штетних последица таквог понашања, док се под нарочито несавесним и немарним извршавањем радних обавеза сматра између осталог и непредавање дневног пазара у року од 24 часа по завршетку рада.

Испитујући законитост спорног решења од 14.11.2011. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду, јер тужиља која је била запослена код туженог и обављала послове гардеробера на аутобуској станици у Н., својом кривицом је учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, с обзиром да 18.10.2011. године није издавала појединачне фискалне рачуне, а које је у случају квара фискалне касе била дужна да издаје из блока појединачних образаца фискалних рачуна, већ је жетоне за коришћење вц-а продавала без појединачних фискалних рачуна, тако да је приликом предаје пазара тужиља на фискалном рачуну број 32544 раздужила укупно осам продатих вц жетона. Наиме,

како је утврђено да је тужиља на овај начин, својом кривицом, учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, а која је предвиђена чланом 6. став 1. Колективног уговора туженог и члана 20. тачка 1. уговора о раду, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду. Имајући у виду да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиљи о постојању разлога за отказ уговора о раду, које јој је достављено уз остављање рока за изјашњење, то је испоштована и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду.

У изложеном смислу, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, у којима се истиче да обавеза издавања фискалних рачуна није предвиђена уговором о раду, нити једним другим актом послодавца за радно место гардеробера, због чега и не постоји одговорност тужиље. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, а која је предвиђена Колективним уговором туженог. При том су нижестепени судови правилно утврдили да је на радном месту тужиље било видно истакнуто обавештење које се управо односи на рад са фискалним касама, као и начин поступања у случају квара фискалне касе, при чему је без значаја истицање тужиље да се у пракси другачије поступало, с обзиром да се ради о непоштовању императивних законских норми.

Ревизијске наводе којима се у претежном делу указује на погрешну оцену доказа, чиме се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.